

skal gaas frem med det Søgmaal, som skal tjene til at gøre Ende paa Præscriptionen, vil det vise sig, at Assessor Thomsen der har meget stramme Regler. Han erkender, at en Klage til en Forligskommission skal kunne anses for det første Skridt, men kun, naar denne Klage til Forligskommissionen udtages med det kortest mulige Varjel, og kun, naar Sagen saa, saa snart den er henvist fra Forligskommissionen, bringes ved Stævning for Retten, og Stævningen maa ikke have mere end det kortest mulige Varjel. Nordmændene have en betydelig rummeligere Frist der, og jeg tror ogsaa, man kan sige, at de Bestemmelser, Assessor Thomsen har der, ere alt for rigoristiske.

En vigtigere Uoverensstemmelse findes med Hensyn til § 14 i det danske Udkast sammenholdt med den norske § 18. Der er her foreslaaet den meget fornuftige Bestemmelse, at i Tilfælde af, at man mener at have eventuelt Krav paa en anden Person end den, man netop stævner, kan man holde sin Ret i Live lige over for denne anden Person, ved at foretage, hvad der kaldes en *litis denunciatio*, ved at forkynde Sagen for ham. Der have Nordmændene ment, at det skulde ogsaa gælde i saadanne Tilfælde, hvor det ikke var akkurat den samme Forbring, der blev gjort gældende, men hvor den blot udsprang af det samme Retshold, hvilket Assessor Thomsen polemiserer imod, og der har han vistnok fuldstændig Ret.

Saa er der en Paragraf i det danske Lovudkast, hvortil der ikke findes noget lignende i det norske. Det er § 17, hvor der staar: „Er en rentebærende Forbring foreløbet, er dermed ogsaa bortfaldet Krav paa forfalden eller paaløben Rente“. En lignende Bestemmelse have Nordmændene anset for overflødig. Paa den anden Side har det norske Udkast en § 10, som Assessor Thomsen anser for overflødig, og endelig har det norske Udkast i § 17 den Bestemmelse om Boldgift, som den ærede sidste Taler dvælede noget ved, og som han jvnede i Assessor Thomsens Udkast. Jeg skal ikke komme tilbage dertil, jeg skal indrømme, at der er meget, som taler for det, Nordmændene have indført i § 17, nemlig at en indledet Boldgift skal have den samme Betydning som et virkelig Søgmaal. Men nu kan jo det kommende Udvalg forsøge paa, om det virkelig kan formulere de Bestemmelser saaledes, at de blive brugbare.

Jeg tror herved at have henledet Opmærksomheden paa de vigtigste Punkter, om hvilke der har været Dissens og kan være Dissens ogsaa ved Sagens Behandling her i Rigsdagen. Men ved Siden heraf kan

jeg ikke undlade at fremhæve nogle andre Hovedpunkter. Jeg skal gøre det saa vidt mulig i Korthed, men jeg maa have Lov til at anvende min egen Kritik over for dette i øvrigt fortræffelige Udkast, idet jeg mener, at der vil være Anledning til, rent bortset fra, om der har været Uenighed med Nordmændene eller ikke, at undersøge, om man skal foretage Ændringer i det foreliggende Udkast.

Der er for at begynde med Begyndelsen Udkastets § 1. Her har Koncipisten foresøgt paa noget, som jeg anser for en fuldstændig umulig Opgave, og som ogsaa har vist sig at føre til flette Resultater for denne ellers saa skarpsindige Stilist og Koncipist. Man behøver blot at læse det første Stykke i § 1 igennem, saa vil man forundre sig over, hvor lidet logisk Modfætning der er mellem de forskellige Dele. § 1 begynder med at sige, at „Søgmaal eller anden Forsøgning, hvorunder en Fordringsret skal paatales, maa begyndes inden saadan Frist“, og saa siges der: „udløber Fristen, uden at Fordringen overensstemmende med nedenstaaende Regler, er holdt i Kraft, bortfalder Fordringen som foreløbet“. Man venter der absolut, at der i det andet Led skal staa: „Udløber Fristen, uden at Søgmaalet er begyndt“, men i Stedet for det bruger Forfatteren det Udtryk: „uden at Fordringen er holdt i Kraft“, stent ellers i Lovudkastet dette Udtryk „holdt i Kraft“ ikke findes brugt. Man ved saaledes ikke, hvad han mener dermed, og man maa se efter i hans Motiver, men der kommer man til det Resultat, at der ved Ordene „holdt i Kraft“ menes, at der skal være sket noget, som har bevirket, at Fristen er rykket ud. Jeg henviser til det paagældende Sted. Hvis man altsaa substituerer Udtrykket „rykket ud“ i Stedet for „holdt i Kraft“, kommer der til at staa: „udløber Fristen, uden at den er rykket ud“, men det er en ren Tautologi, som ikke giver nogen som helst Oplysning. Det, som Assessor Thomsen har søgt at opnaa ved denne almindelige Introduktion

Formanden: Jeg tillader mig at gøre den Bemærkning, at det forekommer mig heldigere at rette Kritiken mod Lovforslaget end mod dettes præsumptive Koncipist.

Det. Hansen: Jeg skal rette mig efter den ærede Formand og altsaa kun tale om Lovforslaget; det er for Resten meddelt i selve Udkastets Motiver, hvem der er Koncipisten, han er endogsaa nævnt ved Navn.